CALLIE HART
KREV & RŮŽE
UKÁZKA Z KNIHY

Než vejdu dovnitř a pověsím si kabát na háček na dveřích, už jsem skoro připravená. Oblékla jsem se podle instrukcí do černé krajky. Soukromé očko Eli, jehož jsem si najala, aby našel moji sestru, požadavky nijak zvlášť nespecifikoval. To on celou tuhle věc domluvil.
„Někdy peníze prostě nestačí na to, abyste si koupila to, co hledáte, zlato. Někdy je k získání podobných informací potřeba víc… přesvědčování. *Něco vám povím. Řeknu vám, co vím, výměnou za drobnou laskavost.“*
„Jakou laskavost?“
„Roztáhnete nohy pro platícího zákazníka, a já vám prozradím všechno, co chcete vědět.“ To nechutné prase se v tu chvíli *usmálo.* Ta drzost! *„Ale no tak, slečno Romerová. Takhle se na mě nedívejte. Chcete přece najít svou sestru, ne?“*
Nakonec jsem souhlasila. Měl pravdu. Chtěla jsem Lex najít. Chtěla jsem ji mít doma, živou a zdravou, a udělám cokoliv, aby se to stalo. Přestože se pak na sebe nebudu moct ani podívat. Eli mi řekl, abych si s sebou kromě dámského prádélka vzala ještě něco dalšího. Něco, co jsem ukryla do kapsy kabátu. Vytáhnu to a nasadím si to. Maska je z černého saténu, lemovaná rudou krajkou. Aspoň si připadám trošku víc zahalená. Rozsvítím v koupelně a zalovím v kabelce, abych našla své záchranné lano. Lahvička s valiem zarachotí, když ji vytáhnu. Výhodou toho, že už pátým rokem pracuju na stáži ve velké nemocnici, je skutečnost, že pokud potřebuju léky, *vždycky* se najde někdo, kdo mi je bez zbytečných otázek předepíše. To valium ani není na moje jméno. Nikdy se neobjeví v mé zdravotní dokumentaci. Hodím si jednu tabletku do pusy, dost na to, abych zůstala v klidu. Ale ne dost, abych působila ospale. Pak se podívám do zrcadla a upravím si pásek masky pod vlasy.
Vypadáš příšerně, Sloane.
Tohle si v posledních dnech opakuju pokaždé, když se podívám do zrcadla. Možná je to pravda. Ale možná taky není. Zírám na sebe do zrcadel tak dlouho, že můj odraz už nedává smysl. Lex byla z nás dvou vždycky ta hezčí. No jasně, vím, že mám pěknou postavu. Eli tvrdí, že právě proto se mnou začal spolupracovat. Protože mám pravá prsa a pěkný zadek.
Jste dost vysoká, takže se vedle vás někteří chlapi můžou cítit nepříjemně, ale co už… s tím toho moc nenaděláme.
Zaměřím se na tmavé kruhy pod očima a snažím si připomenout, že je to celé jen dočasné. Nepotrvá to navěky. Studuju přece medicínu. Tělo je jenom stroj složený z ozubených koleček a složitých součástek, které všechny spolupracují, aby vás udržely v chodu. Pohlavní styk je jenom funkcí toho stroje, nic víc.
Zvládneš to, Sloane. Prostě to dáš.
A pak, ani ne o dvě vteřiny později…
Lex by tohle nechtěla. Nechtěla by, aby tě někdo využil a zneužil, aby ses takhle prodávala.
Ten hlas ve své hlavě nesnáším. Kvůli němu je těžké si ospravedlnit to, k čemu se chystám, ale neprodávám přece své nejcennější vlastnictví kvůli drogám nebo penězům, dokonce ani kvůli slávě a bohatství jako jiné dívky. Dělám to z lásky. Z lásky k *Lex*. Každá sestra by udělala to samé.
Už je to šest měsíců a já jsem se k nalezení Alexis nijak nepřiblížila. Tohle mi tedy *opravdu* připadá jako poslední šance. A Eli je mazaný. Prozradil mi jen tolik, aby udržel moje naděje při životě, ale ani zdaleka dost, aby riskoval, že z naší malé dohody vycouvám.
Buch, buch, buch.
„Kurv–“ Ty dveře. Kousnu se do spodního rtu a spolknu kletbu. Jdeme na to.
Pan Hanson si měl vyzvednout klíč od dobrosrdečné recepční dole, ale řekla mi, že přesto zaklepe. Je to signál, že muž, se kterým se mám vyspat, dorazil, a já mám počkat v koupelně,

dokud si pro mě nepřijde. Zavřu dveře a na chvíli mě zaplaví vlna strachu. Kdybych se tu zamkla a odmítla vyjít ven, jak dlouho by počkal, než by se naštval a odešel? Jenže to stejně udělat nemůžu. Eli by nedodržel svoji část dohody, a navíc na tomhle nezáleží. Na *ničem*. Je to jen prostředek k dosažení cíle.
Ozve se elektronické pípnutí, když čtečka u dveří přijme kartu. Vzápětí následuje drsné cvaknutí zámku. Pak ticho. Okraj umyvadla se mi zaboří do zadku, když se o něj ztuhle opřu. Pak si však vzpomenu, že bych to dělat neměla. Mohly by mi na těle zůstat otlačeniny, a to je proti pravidlům. Dokonce i dočasné otlačeniny. Můj cizinec mě chce v dokonalém stavu.
Valium naštěstí zabere a mě zaplaví pocit klidu. To je dobře, protože osoba v pokoji si dává na čas, aby se tam cítila jako doma. Kdybych si ten prášek nevzala, zpanikařila bych a vzala nohy na ramena dřív, než se ozve zaklepání na dveře. „Pojď ven. Nejdřív zhasni světla," nařídí hlas. Je strohý a ochraptělý, možná je to kuřák? To je fakt skvělé. Příští dvě hodiny strávím s jazykem v krku nějakého huliče a pak si budu muset vydezinfikovat pusu. Zhasnu a otevřu dveře. Okamžitě mě ohromí to, co vidím.
Nic.
Absolutně nic. V místnosti je černočerná tma.
„Nenašel jsi vypínač?"
„Nedotýkej se ho. Jenom pojď sem," nařídí mi hlas. Zní docela mladě a je sám. Ne že bych očekávala víc lidí, samozřejmě. Eli slíbil, že bude jenom jeden. A jenom jednou. Opatrně vejdu do pokoje a přeju si, abych si víc všímala rozložení nábytku, než jsem se zavřela v koupelně. Okamžitě vrazím palcem do bůhví čeho a bolestivě syknu.
„Jsi v pořádku?" V hlase se mu ozývá náznak pobavení, což mě naštve. Koho může vzrušovat, když si holka narazí palec na noze?
„No… *nic* nevidím," zamumlám.
„Obávám se, že o to tu jde. Pojď sem."
Kdybych věděla, kde to *sem* je, nejspíš bych se necítila tak popleteně. Zkusím to znovu a tentokrát se mi podaří dovrávorat k posteli, aniž bych narazila do něčeho dalšího. Matrace se prohne, když na ni vlezu. Uvažuju, kde sakra je. Nebojím se ani zdaleka tolik, jak bych měla. Vlastně se cítím skoro rozjařeně.
„Posaď se doprostřed postele s rukama za zády," zašeptá. Chce mě snad svázat? Ta představa by mě měla vyděsit. Kdykoliv jindy by mě *opravdu* vyděsila.
„Chceš nějaké jméno?" Eli mi nařídil, abych se na to zeptala.
Ticho přeruší hluboké, hrdelní zabručení. Dojde mi, že se směje. „Chceš mi snad prozradit svoje *skutečné* jméno?"
„Eli říkal, že je to proti pravidlům."
„Tak ne." Matrace se znovu prohne. Pohybuje se, blíží se ke mně. Jeho horký dech mi přejede po kůži na krku, když promluví. „Nebudu ti říkat Melody nebo Candy nebo jinými vymyšlenými jmény. Chvíli budeme jen dva cizí lidé. Vyhovuje ti to?"
„Jo, a-asi."
V temnotě moje pokožka ožívá, stejně jako další smysly. Cítím vůni máty a oceánu. Ať je to kdokoliv, voní neuvěřitelně. Necítím z něho ani náznak cigaret, což znamená, že ten hlas… ten hlas je stoprocentně přirozený. Přistihnu se, že mě zajímá, ale takovým zvláštně objektivním způsobem.
„Už jsi to někdy dělala? Tohle?" zeptá se mě.
„Nikdy." Dech se mi zadrhne v hrdle. Jsem tak mimo, že dám sotva dohromady kloudnou myšlenku, ale kvůli nedostatku osvětlení v pokoji mi srdce buší jako o závod. Ten chlap by klidně mohl být sériový vrah. Mohl by to být sériový vrah i s rozsvícenými světly, ale aspoň bych měla možnost vidět mu to na očích a utíkat jako o život.

Tajemný muž vydechne a jeho horký dech mě zahřeje na hrudi. Bradavky mi ztvrdnou, přestože mi není zima. Nic takového jsem ještě nikdy nezažila. Vážně nikdy. Možná proto, že jsem se ještě nikdy neocitla tak blízko nějakého muže. „Polož si ruce do klína," poví mi.
Poslechnu ho a maličko nadskočím, když ucítím, jak se dotkl mé nohy.
„Bojíš se?"
„Ne."
Rozesměje se, krutě a hříšně. Rukou mi jemně vyjede po noze, až najde *moji* ruku a chytí mě za zápěstí. „Jsi statečnější než většina dívek."
„Děláš tohle často?"
„Občas."
No, aspoň je upřímný. Zvedne moji ruku a já na citlivé pokožce na vnitřní straně zápěstí ucítím jeho strniště.
„Voníš jako květiny. Co používáš za parfém?"
„Afresii," povím mu.
„Je svěží. Nijak těžký. Líbí se mi."
Tak to jsem moc ráda, že mi ho schvaluješ. Nejradši bych se zahihňala. Nosem mi přejede po zápěstí a krátce na to následuje jemný dotek jeho rtů. Polibek je jemný a něžný, ale hodně z něho vyčtu. Rty má plné a s pusou to umí. To jsem nečekala. Zavrtím se na posteli a uvažuju, co bude dál. Kde se jeho *ústa* ocitnou příště.
„Přemýšlela jsi někdy nad tím, jaké to je být slepá?" zabručí.
„Proč? *Ty* jsi slepý?"
„Ne. Odpověz na otázku."
„Nejspíš jo. Občas."
Vede moji dlaň vzhůru a uchopí ji do obou rukou. Jemně mi rozevírá prsty. Dělá to pomalu, přejíždí mi mozolnatými prsty po mých a já se nedokážu ubránit zachvění. Je to prosté gesto, ale způsob, jakým to dělá, působí intimně a promyšleně. Nedotýká se mě jen tak pro nic za nic. Zadržím dech, když moji ruku znovu zvedne, až se konečky prstů dotknu jeho vlasů a sjedu níž k jeho tváři.
„Pověz mi, jak si myslíš, že vypadám," pronese hlubokým hlasem. Pustí mě a já se musím předklonit, abych na něho pořádně dosáhla. Přisunu se maličko blíž, nohy si strčím pod zadek, abych udržela rovnováhu, a pak k jeho tváři zvednu i druhou ruku.
Vlasy má krátké a trochu tuhé od stylingového přípravku. Jeho rysy působí výrazně. Ostře. Čelist má maličko hranatou, nos z větší části rovný, kromě lehce ploché části u kořene. Řasy má překvapivě dlouhé a jeho rty… Měla jsem pravdu. Jeho rty jsou plné a mnohem jemnější, než by u muže měly být. Obzvlášť u muže s takovým hlasem. Konečky prstů, které mě brní, vnímám, že tenhle chlap má tvář anděla. Barbarského anděla – možná jako jeden z těch bojovníků, kteří za dávných časů v Babylonu rozdali spoustu ran.
„Tak co si myslíš?" zeptá se.
„Nejspíš jsi velice přitažlivý," připustím.
Zabručí. „A co zbytek mého těla?"
Maličko mi zatlačí na předloktí, abych rukama přejela po jeho hrudi. Moje prsty nahmatají jemnou kůži a tvrdé, vystouplé svaly. Prsní svaly mu zacukají, když se jich jemně dotknu, a pak sjedu níž. Narazím na tři vodorovné rýhy, které tam nemají co dělat, napravo od vyrýsovaných břišáků. Dělí je od sebe několik centimetrů. Prsty je obkroužím a snažím se vyčíst jejich příběh, zjistit, kde se tu vzaly. Vnímám nevyslovenou historii násilí, vepsanou do linií jeho působivého těla. Maličko sebou škubne, když ho lehkým dotekem prozkoumávám, až narazím na břicho s tvrdými svaly a sunu se nahoru přes šikmé břišní svaly. Když to udělám, ostře se nadechne a napne se. Pousměju se. Doopravdy se pousměju. Ten chlap je lechtivý. Nezasměje se, ani mě neokřikne, abych se ho tam nedotýkala, ale ztuhne ještě víc, když po tom místě znovu přejedu, abych si svou domněnku ověřila.

Přesunu se na jeho pevná a silná ramena. Obejmu ho kolem krku a prsty přejíždím přes jeho lopatky. Je obrovský, ale nebojím se ho. Samozřejmě že bych měla, to je jasné, ale nic takového necítím. Valium otupilo můj strach, a navíc jsem čekala, že ten chlap sem přijde a bude mě osahávat. Bude si mě prohlížet a zkoumat každý centimetr mého těla a bude chtít zjistit, za co si zaplatil. Jenže zatím se mě dotkl jen minimálně, a to k tomu všemu na *ruce*.
„No?“ pobídne mě.
„Odkud máš ty jizvy?“
„Bodnutí nožem.“ Prostě to jen tak řekne. Páni.
„Ocitl ses blízko smrti?“
„Ano.“
„Bolelo to?“
„Ano.“
Nechám ruce sklouznout z jeho ramen a znovu nahmatám ty jizvy, jednu, druhou, třetí. Připadají mi drsné a vystouplé. „Jak dopadl ten, kdo ti to udělal?“ Skoro se ani nechci zeptat. Tajemný muž je od chvíle, co jsme se před pěti minutami začali bavit, až děsivě upřímný. Bojím se, že mě jeho odpověď vyděsí k smrti.
„Dostal to, co si zasloužil,“ řekne tiše. Povlečení při jeho pohybu zašustí, břišní svaly se mu pod mýma rukama stáhnou. Když se dotkne mých vlasů a zaboří do nich prsty, přemýšlím, jestli toho člověka vážně zabil.
„Mám velmi jasnou představu o tom, co chci. Udělej, co žádám, bez otázek, a budeme se bavit oba, dobře?“ vydechne.
Tělem mi konečně projede příval adrenalinu – což je v mé situaci naprosto správná reakce. Do čeho jsem se to sakra namočila? Navzdory valiu vím, že to zní jako hrozba. Vězím v tom až po krk, ale už s tím nic neudělám. Navíc… Alexis. *Neustále* Alexis. „To zvládnu,“ špitnu.
„Dobře. Polož se na záda.“
Pustím ho a zničehonic mám pocit, jako bych se vznášela v oceánu. Topím se a nemám jak se zachránit. Rozumná část mého mozku – ta, která se stále soustředí na přežití – na mě křičí, že bych odsud měla sakra rychle vypadnout. Na chvíli ani obavy z Eliho hněvu nestačí, aby mě udržely na posteli. Jenže pak si vybavím, jak moc chci najít Alexis. Svaly se mi napínají, připravené vrhnout se do akce, když mě ten muž jemně vezme za pravý kotník.
„Dotýkala ses dneska sama sebe?“
„M-myslíš…“ Nejsem blázen, *vím*, co má na mysli.
„Udělala ses dneska? Hrála sis se svojí kundičkou?“
Do tváří se mi nahrne horko. Na tohle se mě ještě nikdy nikdo nezeptal. „Ne. Ne, n-neudělala,“ zakoktám se.
„Dobře. Tak to budeš chutnat ještě sladčeji.“ Místo aby zahákl prsty za pas mých kalhotek a stáhl mi je, jen je odsune na stranu. Zabořím nohy do matrace, když mi jeho horký dech přejede přes odhalenou část těla. Co mám dělat s rukama? Tohle je pro mě naprosto neprobádané území. Pokud se chlap pustí do orálního sexu, tak zřejmě provedl něco hodně, hodně špatného a snaží se vám to vynahradit. Tak to aspoň tvrdí Pippa.
„Chceš, abych tě lízal?“ Hlas má teď ještě hlubší, plný příslibu sexu.
„Chci to, co chceš ty,“ zalapám po dechu. Vždyť si za to přece zaplatil. Díky tomu získám Lex zpátky. Pevně mě chytí za nohu a stiskne ji tak, až vykřiknu.
„Tuhle hru nehrajeme. Ovládni mě, nebo ovládnu já tebe. A věř mi… tohle nechceš.“
Sakra. „Ano! Chci, abys mě lízal.“
Spokojeně zabručí a přesune se mezi moje nohy. Když vystrčí jazyk a dotkne se mě, svaly na nohou se mi napnou. Je to žhavé a… a *příjemné*. Co se to sakra děje? Takhle bych neměla reagovat. Tváře mi zrudnou rozpaky. Co jsem to za člověka, když si tu užívám orální sex s naprostým cizincem? A za takových okolností? Nemůžu si však pomoct. Mám pocit, jako by mě hladil po celém těle.

S jazykem to umí, jemně mi tlačí na klitoris a laská ho nahoru a dolů v rytmickém tempu, z něhož mě polévají vlny horka. Blížím se k vrcholu, napětí v pažích a nohou mě opouští, když náhle přestane s laskáním a začne mě *sát*.
„Sakra!“
Pokračuje dál. Zavrčí, když se o něj zapřu a nestoudně mu přirážím do úst. Nikdy jsem nic podobného necítila. Je to… neuvěřitelné. Lapám po dechu a sténám jako zvíře, když se odtáhne a přejede mi rukama od kolen po vnitřní straně stehen až ke kalhotkám. Jediným rychlým pohybem mi je strhne.
„Jak moc chceš, abych tě ošukal?“
Nejsem tu, protože bych ho chtěla ošukat. Mým úkolem je přimět ho, aby si *myslel*, že to chci. Přesto je hranice mezi předstíráním a pravdou hodně rozmazaná, když zamumlám: „Šíleně moc. Strašně moc tě chci.“
„Roztáhni nohy,“ nařídí. Rozevřu je a uvažuju, co bude dál. V pokoji je černočerná tma, takže nerozeznám ani jeho siluetu, když obchází postel. Slyším stahování zipu a pak cinknutí kovu, jako by rozepínal přezku na opasku. Vtáhnu spodní ret do úst a se znepokojivou zvědavostí čekám, co udělá. Nejdřív mi připoutá levou nohu, omotá kolem ní něco širokého a pevného a přiváže ji k posteli. Pravá noha následuje hned vzápětí a pak opatrně provede to samé se zápěstími. Ležím na posteli roztažená jako hvězdice a vystavená mu na milost. Ta pouta nejsou jen na efekt. Mají člověku zabránit v pohybu a já teda určitě nikam nepůjdu. Před šesti měsíci bych se nejspíš začala modlit. Teď zakňourám, napůl strachem, napůl očekáváním.
Vleze na postel a klekne si vedle mě. Znovu na sobě ucítím jeho dech. Napnu se, když se mi na břicho přitiskne něco chladného a tvrdého. „Pořád jsi statečná?“
„Ano,“ vydechnu.
Neřekne mi, co chce dělat. Studený, ostrý předmět putuje vzhůru, až ho mám přímo pod prsama. Lapám po dechu jako ryba na suchu a snažím se zůstat bez hnutí, protože už vím, co to je: nůž. A k tomu ještě navíc zatraceně *nabroušený*.
Nadzvedne moji podprsenku a pak ji jediným, rychlým máchnutím rozřízne a osvobodí tak moje ňadra. Rozřízl mi *podprsenku*? Jsem odhalená. Vyděšená. Vzrušená. *Zmatená*. Nedokážu rozumně uvažovat. Můj tajemný muž se na mě posadí rozkročmo a drsná látka jeho kalhot mi klouže po bocích. Tupým, chladným okrajem nože se dotkne mé pravé bradavky. Tělem mi vystřelí záblesk paniky.
„Nehýbej se,“ zašeptá. Ani se nehnu. Ležím naprosto ztuhle. Položí se a dotýká se mě, rukou konečně najde moje prso. „Jsi zatraceně dokonalá,“ vydechne. „Tak poslušná.“ A pak se zmocní mé bradavky ústy, líže ji a saje. Zaplaví mě rozkoš, kterou jsem nikdy nezažila. Prohnu se v zádech a on se uchechtne. „Chceš mě v sobě?“
„Ano.“
„Určitě? Dávej si pozor na to, co si přeješ.“
Každý den toužím po smrti. Každý den přeju bolest a utrpení a krev a zoufalství těm, kteří mi unesli sestru. Přát si tohle mi připadá stejně nebezpečné, ale zároveň z nějakého důvodu méně riskantní. Chce, abych ho ovládala. Přestože mě připoutal k posteli, pořád mám dojem, že po tom touží. Dodám si odvahy a doufám, že dělám správně. „Udělej to. Okamžitě mě ošukej. Nenech mě čekat,“ nařídím.
Nůž zmizí. Vstane z postele a já slyším, jak si rozepíná kalhoty a sundává si je. Znovu zpanikařím, když zaslechnu zarachocení další přezky.
„Připravená?“
Teď už nemůžu couvnout. „Jsem připravená.“
Udělá něco, co mě ani nenapadlo. Ani na vteřinu. Omotá mi kolem krku kůži – svůj pásek – a pevně utáhne.
Kurva. Teď mám vážně potíže.
„Otevři pusu.“

„Já –“
„Udělej to.“ Promluví pevným, ale zároveň jemným hlasem. Sjede mi rukou po tváři. Má mě to uklidnit – *tohle je vážně děsivé*. *Věř mi.* Mám mu *důvěřovat*? Byla bych úplný *cvok*, kdybych mu věřila. A přesto udělám, co mi řekne. Posune se blíž a strčí mi svého ptáka do úst. V téhle oblasti nemám žádné zkušenosti. Bože, jsem v tom úplný zelenáč. Co mám sakra *dělat*? Je tvrdý jako kámen. Cítím pižmovou chuť… a navíc je obrovský. Sotva se mi vejde do pusy. Mám podezření, že se mi mezi rty dostane jenom polovina jeho délky, než mi narazí do krku.
„Sakra!“ Sykne, když ho začnu sát a vtáhnu ho do úst. Myslím, že tuhle část jsem pochopila správně. Pohybuje boky a vytáhne se mi z úst, až to mokře mlaskne. „Pořád myslíš, že mě chceš v sobě?“ Ví, jak je veliký. *Vychloubá* se tím. Tohle bude strašně bolet, ale nechci, aby mu došlo, že jsem panna. Neví o tom ani Eli. Kdyby se to dozvěděl, určitě by tomu muži naúčtoval mnohem víc. Při té představě se mi zkroutí žaludek.
„Ano,“ povím mu. „Ano, chci tě.“
„Dobře. Nejdřív ale budeš muset být trošku trpělivá. Ještě jsme neskončili.“ Popadne mě za vlasy a přitáhne si mě blíž. A pak mi znovu strčí penis do pusy, vráží mi ho do úst a přitom mě jemně drží za zátylek. Vrtím se na posteli, překvapená tím, jak moc mě to rozpaluje. Ale jsem v šoku, když zatahá za opasek.
V šoku.
Dokonce i v té tmě vidím hvězdičky. S přiškrcenou průdušnicí a jeho pérem, které mi vráží do pusy, nemůžu pořádně dýchat. „Zůstaň se mnou, ano?“ zabručí.
Žaludek se mi svírá strachem a vzrušením. Stejné dychtivé očekávání jsem zažívala v dětství na horské dráze, než se prudce rozjela dolů, akorát teď je to tisíckrát horší. A mnohem děsivější. Mezi nohama cítím napětí, zatímco rytmicky pohybuje boky. Za popruh z pásku přitom tahá jen tolik, abych dokázala do plic nabrat maličkaté množství kyslíku.
Zachvěje se a erekci má tvrdou jako žula. Jestli hned nepřestane, myslím, že vím, co se stane. Jenže on *přestane*. Ztěžka oddechuje, odtáhne se a klekne si vedle postele. Prsty strčí pod pásek a uvolní ho. Tvář má tak blízko, že cítím intenzitu jeho pohledu, ačkoliv na mě hledí ve tmě. Pořád nic nevidím, ale možná má lepší zrak než já.
„Máš dokonalou pusu,“ zašeptá. A pak udělá dvě věci, které mě překvapí. Zaprvé mě uctivě pohladí po zpocené kůži a shrne mi vlasy z tváře. Zadruhé mě jemně políbí na čelo.
„Za to, že jsi tak šikovná, se teď postarám o tebe,“ vydechne. Tělem mi projede dychtivé zachvění. Uchechtne se. „Jsi *moc* šikovná.“
Vyleze na postel, chytí mě zespodu za boky a zvedne mě k sobě. Je to zvláštní pozice, když mám kotníky stále spoutané, ale veškeré pocity nepohodlí se mi vykouří z hlavy, jakmile zaboří tvář mezi moje nohy a začne mi znovu sát klitoris.
„Aaach!“
Tohle už je moc. Stoupám výš a výš a mezi nohama se mi tvoří neznámý, nepochopitelný tlak. Rozlévá se mi po těle v podobě jemného mravenčení a jehliček a je čím dál intenzivnější. A potom…
Vykřiknu. Uvolnění, které se nedá popsat slovy. Volám boha, ale pochybuju, že by tuhle situaci schvaloval. Nemám tušení, kdo mi působí takovou rozkoš, takže *jeho* jméno křičet nemůžu. Křičím sama za sebe a za ohňostroj, který vybuchuje v mé hlavě. Žár mi olizuje kůži, spaluje mě, až jsem prázdná a uspokojená. Bezvládně se zhroutím na matraci, chvěju se, zatímco mi jazykem dál dráždí klitoris.
„Přestaň! Panebože, přestaň, prosím, to je tak – intenzivní!“
„Hmm, tak sobecká.“ Promluví s ústy mezi mýma nohama, až se mi zatnou svaly. „Nezapomeň. Teď jsem na řadě *já*.“ Chvíli něco dělá – že by hledal kondom? Sakra, doufám, že jo – a pak si přitáhne moje boky a pronikne do mě. Drží mě za zadek, takže nemůžu uniknout.
Ach…
Můj….

Bože…
Bolest mě skoro paralyzuje. Nepříjemný pocit, narůstající tlak a následné palčivé uvolnění mi prozradí, že je dokonáno.
Zarazí se.
„Co…?“ Zhluboka se nadechne. Vydechne. „Tohle jsi mi nejspíš měla říct,“ řekne tiše. Povzdechne si, jako bych ho zklamala, což je prostě šílenost. „Jsi připravená?“
„Ano,“ špitnu.
„Zkus se uvolnit.“ Naplní mě, roztáhne, až se cítím úplná. Začne pomalu, jemněji. Nejspíš by se choval jinak, kdyby mě právě nepřipravil o panenství. Bolest po chvíli ustoupí, postupně se mění, až neztuhnu při každém přírazu, ale poddám se mu. Ke konci už mě šuká jako rozjetý nákladní vlak – je nezastavitelný a plný touhy. Vyvrcholí tak silně, že zařve.
Já samozřejmě ne. Je to moje poprvé a bolest převáží rozkoš. V hlavě mám takový zmatek, že nechápu, co se to děje, když se odtáhne a sklouzne po mém těle dolů. Rty laská vnitřní stranu mého stehna, až se rozechvěju, a prsty mi pomalu přejíždí mezi nohama. Ten dotek mě nemá vzrušit – je to spíš omluva. Potom se pohne ve tmě a uvolní mi zápěstí a kotníky.
„Užila sis to?“ Jeho hluboký hlas mě tak vzrušuje, že musím stisknout nohy k sobě.
„Jo, j-já, užila.“ Nejpřekvapivější je, že říkám pravdu. Dělá se mi z toho špatně. Co to se mnou sakra je?
Zabručí a rozepne pásek kolem mého krku. Po uvolnění tlaku mám pocit, jako bych se vznášela půl metru nad postelí.
Ležím bez hnutí, zatímco si balí věci. Cítím ho vedle sebe, jak se obléká. Pak se zastaví vedle postele. Znovu mi přejede konečky prstů po tváři, tak jemně, jako by se mě skoro nedotýkal.
„Tak zatím.“ Zamíří ke dveřím. Když je otevře, světlo z chodby se mi zařízne do očí. Můj tajemný muž se tam zastaví a já ho poprvé a naposledy zahlédnu. Na sobě má obnošenou koženou bundu, stojí ke mně zády a v pravé ruce drží černou sportovní tašku. Nakloní hlavu ke svému rameni. Nepodívá se na mě. Zůstane tam dostatečně dlouho, abych si prohlédla siluetu jeho profilu, jeho tmavé, rozcuchané vlasy a pohmožděné plné rty.
A pak zmizí.
Ani se nedozvím jeho jméno.